२०७१ असोज २१ मंगलबार ०७-१०-२०१४ ओम् शान्ति प्रातः मुरली "बापदादा" मधुबन

"मीठे बच्चे – देही-अभिमानी बन्ने अभ्यास गर, यस अभ्यासबाट नै तिमी पुण्य आत्मा बन्ने छौ ।"

प्रश्नः– कुन एउटा ज्ञानको कारणले तिमी बच्चाहरू सधैं हर्षित रहन्छौ ?

उत्तरः– तिमीलाई ज्ञान मिलेको छ– यो नाटक बडो अद्भुत बनेको छ, यसमा हरेक कलाकार (एक्टर) को अविनाशी पार्ट निश्चित छ । सबैले आ-आफ्नो पार्ट खेलिरहेका छन् । त्यसैले तिमी सधैं हर्षित रहन्छौ ।

प्रश्नः– कुनचाहिँ एक कला बाबासँग मात्र छ, अरूसँग छैन ?

उत्तरः– देही-अभिमानी बनाउने कला एक बाबासँग छ किनकि उहाँ स्वयम् सदा देही हुनुहुन्छ, परम (सुप्रिम) हुनुहुन्छ । यो कला कुनै पनि मनुष्यलाई आउन सक्तैन ।

ओम् शान्ति । रूहानी बच्चाहरू अर्थात् आत्माहरूलाई बाबा बसेर सम्झाउनुहुन्छ । आफूलाई आत्मा त सम्झिनुपर्छ नि । बाबाले बच्चाहरूलाई सम्झाउनुभएको छ सबैभन्दा पहिला यो अभ्यास गर – म आत्मा हुँ, शरीर होइन । जब आफूलाई आत्मा सम्झिन्छौ तब नै परमपितालाई याद गर्न सक्छौ । आफूलाई आत्मा सम्झेनौ भने अवश्य लौकिक सम्बन्धी, धन्धा आदि नै याद आइरहनेछ, त्यसैले सबैभन्दा पहिला त यो अभ्यास हुनुपर्छ– म आत्मा हुँ, अनि रूहानी बाबाको याद रहन्छ । बाबाले यो शिक्षा दिनुहुन्छ– आफूलाई देह नसम्झ । यो ज्ञान सारा कल्पमा बाबाले एकै पटक दिनुहुन्छ । फेरि ५ हजार वर्ष पछि यो समझ मिल्नेछ । आफूलाई आत्मा सम्झ्यौ भने बाबाको पनि याद आउनेछ । आधा कल्प तिमीले आफूलाई देह सम्झ्यौ । अब आफूलाई आत्मा सम्झिनु छ । जसरी तिमी आत्मा हौ, म पनि आत्मा नै हुँ । तर परम (सुप्रिम) हुँ । म हुँ नै आत्मा त्यसैले मलाई कुनै देह याद आउँदैन । यी दादा त शरीरधारी हुन् नि । उहाँ बाबा हुनुहुन्छ निराकार । यी प्रजापिता ब्रह्मा त साकारी भए । शिवबाबाको वास्तविक नाम हो नै शिव । उहाँ हुनुहुन्छ नै आत्मा केवल उहाँ सबैभन्दा उच्च अर्थात् परम आत्मा हुनुहुन्छ केवल यसै समयमा आएर यस शरीरमा प्रवेश गर्नुहुन्छ । उहाँ कहिल्यै देह-अभिमानी हुन सक्नुहुन्न । देह-अभिमानी साकारी मनुष्य हुन्छन्, उहाँ त हुनुहुन्छ नै निराकार । उहाँले आएर यो अभ्यास गराउनुपर्छ । भन्नुहुन्छ तिमीले आफूलाई आत्मा सम्झ । म आत्मा हुँ, आत्मा हुँ– बसेर यो पाठ पढ । म आत्मा शिवबाबाको बच्चा हुँ । हरेक कुराको अभ्यास त हुनुपर्छ नि । बाबाले कुनै नयाँ कुरा सम्झाउनुहुन्न । तिमीले जब आफूलाई पक्का-पक्का आत्मा सम्झिन्छौ तब बाबाको पनि पक्का याद रहन्छ । देह-अभिमान भयो भने बाबाको याद गर्न सक्तैनौ । आधाकल्प तिमीलाई देहको अहंकार रहन्छ । अहिले तिमीलाई सिकाउँछु– आफूलाई आत्मा सम्झ । सत्ययुगमा यसरी कसैले आफूलाई आत्मा सम्झ भनेर सिकाउँदैनन् । शरीरको नाम त हुन्छ नै । नत्र भने एक अर्कालाई कसरी बोलाउने । यहाँ तिमीले बाबाबाट जो वर्सा पाएका छौ त्यही प्रारब्ध त्यहाँ पाउँछौ । तर बोलाउँछन् त नामबाट नै । कृष्ण पनि त शरीरको नाम हो नि । नाम विना त कारोबार आदि चल्न सक्तैन । यस्तो होइन, वहाँ यो भन्छन् आफूलाई आत्मा सम्झ । त्यहाँ त आत्म-अभिमानी रहन्छन् नै । यो अभ्यास तिमीलाई अहिले गराइन्छ किनकि पाप धेरै चढेको छ । विस्तार-विस्तारै अलि-अलि पाप चढ्दै-चढ्दै अहिले पूरा (फुल) पाप आत्मा बनेका छौ । आधा कल्पमा जे जस्तो गऱ्यौ त्यो समाप्त पनि त हुन्छ नि । विस्तारै-विस्तारै कम हुँदै जान्छ । सत्ययुगमा तिमी सतोप्रधान हुन्छौ, त्रेतामा सतो बन्दछौ । वर्सा अहिले मिल्छ । आफूलाई आत्मा सम्झेर बाबालाई याद गर्नाले नै वर्सा मिल्छ । यो देही-अभिमानी बन्ने शिक्षा बाबाले अहिले नै दिनुहुन्छ । सत्ययुगमा यो शिक्षा मिल्दैन । आ-आफ्नो नाममा नै चल्दछन् । यहाँ तिमी हरेकले यादको बलद्वारा पाप आत्माबाट पुण्य आत्मा बन्नु छ । सत्ययुगमा यस शिक्षाको आवश्यकता नै पर्दैन । न त तिमी यो शिक्षा त्यहाँ लिएर जान्छौ । त्यहाँ त न यो ज्ञान, न योग लिएर जान्छौ । तिमी पतितबाट पावन अहिले नै बन्नु छ । फेरि विस्तार-विस्तारै कला कम हुँदै जान्छ । जसरी चन्द्रमाको कला कम हुँदा-हुँदा रेखा मात्र रहन्छ । त्यसैले यसमा अलमलमा न पर । केही पनि बुझेनौ भने सोध ।

पहिला त यो पक्का निश्चय गर– म आत्मा हुँ । तिम्रो आत्मा नै अहिले तमोप्रधान बनेको छ । पहिला सतोप्रधान थियो, फेरि दिन-प्रतिदिन कला कम हुँदै जान्छ । म आत्मा हुँ– यो पक्का नहुनाले नै तिमीले बाबालाई भुल्छौ । सबैभन्दा पहिला मूल कुरा नै यो हो । आत्म-अभिमानी बनेपछि बाबाको याद आउँछ अनि वर्सा पनि याद आउँछ । वर्सा याद आयो भने पवित्र पनि रहनेछौ । दैवी गुण पनि रहन्छ । लक्ष्य-उद्देश्य (एम-अब्जेक्ट) त सामुन्ने छ । यो हो ईश्वरीय विश्वविद्यालय (गडली युनिभर्सिटी) । भगवान्ले पढाउनुहुन्छ । देही-अभिमानी पनि उहाँले बनाउन सक्नुहुन्छ ।

अरू कसैले पनि यो कला जान्दैनन् । एक बाबाले नै सिकाउनुहुन्छ । यी दादाले पनि पुरुषार्थ गर्छन् । बाबाले त कहिल्यै देह लिँदै लिनुहुन्न, जो उहाँले देही-अभिमानी बन्ने पुरुषार्थ गर्नुपरोस् । उहाँ केवल यसै समयमा आउनुहुन्छ तिमीलाई देही-अभिमानी बनाउन । यो भनाइ छ – *जिनके माथा मामला, वह कैसे नींद करे...* । धन्धा (कारोबार) आदि अति धेरै भयो भने फुर्सद नै मिल्दैन र जसलाई फुर्सद हुन्छ ऊ आउँछ बाबाको सामुन्ने पुरुषार्थ गर्न । कोही नयाँ पनि आउँछन् । सम्झिन्छन् ज्ञान त बडो राम्रो छ । गीतामा पनि यो अक्षर छ– म बाबालाई याद गऱ्यौ भने तिम्रो विकर्म विनाश हुन्छ । त्यसैले बाबाले यो सम्झाउनुहुन्छ । बाबाले कसैलाई दोष दिनुहुन्न । यो त जान्नुहुन्छ तिमी पावनबाट पतित बन्नु नै छ र मैले आएर पतितबाट पावन बनाउनु नै छ । यो बनिबनाऊ ड्रामा हो, यसमा कसैको निन्दाको कुरा छैन । तिमी बच्चाहरूले अहिले ज्ञानलाई राम्ररी जान्दछौ अरू त कसैले पनि ईश्वरलाई जान्दै जान्दैनन् त्यसैले अनाथ (निधनके), नास्तिक कहलाउँछन् । अहिले बाबा तिमी बच्चाहरूलाई कति समझदार बनाउनुहुन्छ । शिक्षकका रूपमा शिक्षा दिनुहुन्छ । कसरी यो सृष्टिको चक्र चल्दछ, यो शिक्षा मिलेपछि तिमी पनि सुधिन्छौ । भारतवर्ष जुन शिवालय थियो त्यो अहिले त वेश्यालय छ नि । यसमा ग्लानिको त कुरा छैन । यो खेल हो, जो बाबाले सम्झाउनुहुन्छ । तिमी देवताबाट असुर कसरी बन्यौ, यस्तो भनिँदैन किन बन्यौ ? बाबा आउनु नै भएको छ बच्चाहरूलाई आफ्नो परिचय दिन, अनि सृष्टिको चक्र कसरी घुम्दछ, यो ज्ञान दिनुहुन्छ । मनुष्यले नै त जान्दछन् नि । अब तिमीले जानेपछि देवता बन्दछौ । यो पढाइ हो मनुष्यबाट देवता बन्ने, जो बसेर बाबाले नै पढाउनुहुन्छ । यहाँ त सबै मनुष्य नै मनुष्य छन् । देवता त यस सृष्टिमा आउन सक्तैनन् जसले शिक्षक बनेर पढाऊन् । पढाउनेवाला बाबालाई हेर कसरी पढाउन आउनुहुन्छ । गायन पनि छ परमपिता परमात्माले कुनै रथ लिनुहुन्छ, यो पूरा लेख्दैनन् कुनचाहिँ रथ लिनुहुन्छ । त्रिमूर्तिको रहस्य पनि कसैले बुझ्दैनन् । परमपिता अर्थात् परम आत्मा । उहाँ जो हुनुहुन्छ सो आफ्नो परिचय त दिनुहुन्छ नि । अहंकारको कुरा होइन । न बुझेका हुनाले भन्छन् यिनमा अहंकार छ । यी ब्रह्माले त भन्दैनन् म परमात्मा हुँ । यो त बुझ्ने कुरा हो, यो त बाबाको महावाक्य हो– सबै आत्माहरूका पिता एक हुनुहुन्छ । यिनलाई दादा भनिन्छ । यी त भाग्यशाली रथ हुन् नि । नाम पनि ब्रह्मा राखिएको छ किनकि ब्राह्मण त चाहिन्छ नि । आदिदेव प्रजापिता ब्रह्मा हुनुहुन्छ । प्रजाका पिता हुनुहुन्छ, अब प्रजा कुनचाहिँ ? प्रजापिता ब्रह्मा शरीरधारी हुन् त्यसैले गोद (एडप्ट) लिइएको हो नि । बच्चाहरूलाई शिवबाबाले सम्झाउनुहुन्छ मैले गोद (एडप्ट) लिन्न । तिमी सबै आत्माहरू त सधैं मेरा बच्चाहरू नै हौ । मैले तिमीहरूलाई बनाउने होइन । म त तिमी आत्माहरूको अनादि पिता हुँ । बाबाले कति राम्ररी सम्झाउनुहुन्छ फेरि पनि भन्नुहुन्छ आफूलाई आत्मा सम्झ । तिमीले सारा पुरानो दुनियाँको संन्यास गर्दछौ । बुद्धिबाट जान्दछौ सबै फर्केर जानेछन् यस दुनियाँबाट । यस्तो होइन, संन्यास गरेर जंगलमा जानु छ । सारा दुनियाँको संन्यास गरेर हामी आफ्नो घर जान्छौं त्यसैले केवल एक बाबा सिवाय कुनै पनि चीजको याद न आओस् । ६० वर्षको आयु भए पछि वाणीदेखि पर वानप्रस्थमा जाने पुरुषार्थ गर्नुपर्छ । यो वानप्रस्थको कुरा हो अहिलेको । भक्तिमार्गमा त वानप्रस्थको विषयमा कसैलाई पनि थाहा छैन । वानप्रस्थको अर्थ बताउन सक्तैनन् । वाणीभन्दा पर मूल वतनलाई भनिन्छ । त्यहाँ सबै आत्माहरू निवास गर्छन् त्यसैले सबैको वानप्रस्थ अवस्था हुन्छ, सबैले जानु छ घर ।

शास्त्रमा देखाइन्छ आत्मा भ्रृकुटीको बीचमा चम्किलो सितारा हो । कतिपयले सम्झिन्छन् आत्मा औंला (अंगुठा) जस्तै छ । औंला जस्तोलाई नै याद गर्छन् । तारा (स्टार)लाई कसरी याद गर्ने ? पूजा कसरी गर्ने ? त्यसैले बाबाले सम्झाउनुहुन्छ तिमी देह-अभिमानमा जब आउँछौ तब पुजारी बन्छौ । भक्तिको समय शुरू हुन्छ, त्यसलाई भक्तिमार्ग (कल्ट) भनिन्छ । ज्ञानमार्ग (कल्ट) बेग्लै छ । ज्ञान र भक्ति सँग-सँगै हुन सक्तैन । दिन र रात सँग-सँगै हुन सक्तैन । दिन सुखलाई भनिन्छ र रात दुःख अर्थात् भक्तिलाई भनिन्छ । भनिन्छ प्रजापिता ब्रह्माको दिन र रात । त्यसैले प्रजा र ब्रह्मा अवश्य दुवै सँग-सँगै हुनुपर्छ नि । तिमीलाई थाहा छ हामी ब्राह्मण नै आधा कल्प सुख भोग्छौं फेरि आधा कल्प दुःख । यो बुद्धिले सम्झिने कुरा हो । यो पनि जान्दछौ सबैले बाबालाई याद गर्न सक्तैनन् फेरि पनि बाबा स्वयम् सम्झाइरहनुहुन्छ आफूलाई आत्मा सम्झिएर मलाई याद गऱ्यौ भने तिमी पावन बन्नेछौ । यो सन्देश सबैलाई पुऱ्याउनु छ । सेवा गर्नु छ । जसले सेवा नै गर्दैन उसलाई फूल मानिदैन । बगैंचाका मालिक (बागवान) बगैंचामा आउनुहुँदा उहाँलाई फूल नै सामुन्ने चाहिन्छ, जो सेवाधारी छन् धेरैको कल्याण गर्छन् । जसलाई देह-अभिमान छ उनीहरू आफैले सम्झिन्छन् हामी त फूल होइनौं । बाबाको सामुन्ने त राम्रा-राम्रा फूल बसेका छन् । त्यसैले बाबाको

उनीहरू माथि नजर जान्छ । नृत्य (डान्स) पनि राम्रो चल्छ । (नर्तकीको उदाहरण) विद्यालयमा शिक्षकले त जान्दछन् नि– को पहिलो नम्बर, को नम्बर दुई, तीनमा छन् । बाबाको पनि ध्यान सेवा गर्नेहरू तर्फ नै जान्छ । दिलमा पनि तिनै रहन्छन् । सेवामा बिघ्न (डिससर्विस) पार्नेहरू दिलमा कहाँ चढ्छन् र ! बाबा सबैभन्दा पहिला मुख्य कुरा सम्झाउनुहुन्छ आफूलाई आत्मा निश्चय गर तब बाबाको याद रहनेछ । देह-अभिमान भयो भने त बाबाको याद रहन सक्तैन । लौकिक सम्बन्धीहरू तिर, कारोबार धन्दातिर बुद्धि जान्छ । देही-अभिमानी भएपछि पारलौकिक बाबा नै याद आउनेछ । बाबालाई त धेरै प्यारले याद गर्नुपर्छ । आफूलाई आत्मा सम्झिनु– यसमा मेहनत छ । एकान्त चाहिन्छ । ७ दिनको भट्ठीको कोर्स धेरै कडा छ । कसैको याद न आओस् । कसैलाई पत्र पनि लेख्न सक्दैनौ । यो तिम्रो शुरूको भट्ठी थियो । यहाँ त सबैलाई राख्न सकिँदैन यसैले भनिन्छ घरमा रहेर अभ्यास गर । भक्तहरू पनि भक्तिको लागि बेग्लै कोठा बनाउँछन् । भित्र कोठामा बसेर माला जप्छन्, त्यसैगरी यस यादको यात्रामा पनि एकान्त चाहिन्छ । एक बाबालाई नै याद गर्नु छ । यसमा कुनै बोल्नुपर्ने पनि कुरा छैन । यस यादको अभ्यासमा फुर्सद चाहिन्छ ।

तिमी जान्दछौ लौकिक बुवा हुन् हदका रचयिता, उहाँ हुनुहुन्छ बेहदका । प्रजापिता ब्रह्मा त बेहदका ठहरिए नि । बच्चाहरूलाई गोदमा लिन्छन् (एडप्ट गर्छन्) । शिवबाबाले गोद लिनुहुन्न (एडप्ट गर्नुहुन्न) । उहाँका त सदैव बच्चाहरू हुन् नै । तिमी भन्छौ शिवबाबाका हामी बच्चा आत्माहरू अनादि हौं नै । ब्रह्माले तिमीलाई गोद लिएका (एडप्ट गरेका) हुन् । हरेक कुरा राम्रोसँग बुझ्नुपर्ने हुन्छ । बाबा दिन-दिनै बच्चाहरूलाई सम्झाउनुहुन्छ, भन्नुहुन्छ बाबाको याद रहँदैन । बाबा भन्नुहुन्छ यसमा अलिकति समय निकाल्नुपर्छ । कोही-कोही यस्ता हुन्छन् जो अलिकति पनि समय दिन सक्तैनन् । बुद्धिमा धेरै काम हुन्छ । अनि यादको यात्रा कसरी हुन्छ । बाबा सम्झाउनुहुन्छ मूल कुरा नै यो हो– आफूलाई आत्मा सम्झेर म बाबालाई याद गऱ्यौ भने तिमी पावन बन्नेछौ । म आत्मा हुँ शिवबाबाको बच्चा हुँ– यो त मनमनाभव भयो नि । यसमा मेहनत गर्नुपर्छ । आशीर्वादको कुरा छैन । यो त पढाइ हो यसमा कृपा वा आशीर्वाद चल्दैन । मैले कहिल्यै तिमी माथि हात राख्छु र ? तिमी जान्दछौ बेहदका बाबाबाट हामीले वर्सा लिइरहेका छौं । अमर भव, आयुष्मान् भव... यसमा सबै आउँछ । तिमीले चिरायु प्राप्त गर्छौ । वहाँ कहिल्यै अकालमा मृत्यु हुँदैन । यो वर्सा कुनै साधु-सन्त आदिले दिन सक्तैनन् । उनीहरूले भन्छन् पुत्रवान् भव... त्यसैले मनुष्यले सम्झिन्छन् उनको कृपाबाट बच्चा भएको हो । बस, जसको बच्चा हुँदैन ऊ गएर उनको शिष्य बन्छ । ज्ञान त एकै पटक मिल्छ । यो हो अव्यभिचारी ज्ञान, जसको आधा कल्प प्रारब्ध चल्छ । फेरि हुन्छ अज्ञान । भक्तिलाई अज्ञान भनिन्छ । हरेक कुरा कति राम्ररी सम्झाइन्छ । अच्छा !

मीठे-मीठे सिकीलधे बच्चाहरूप्रति माता-पिता बापदादाको याद-प्यार एवम् गुडमर्निङ्ग । रूहानी बाबाको रूहानी बच्चाहरूलाई नमस्ते । *रूहानी बच्चाहरूको रूहानी बाबालाई गुडमर्निङ्ग, नमस्ते ।*

धारणाको लागि मुख्य सारः–

१) अहिले वानप्रस्थ अवस्था हो यसैले बुद्धिबाट सबै कुराको संन्यास गरेर एक बाबाको यादमा रहनु छ । एकान्तमा बसेर अभ्यास गर्नु छ– म आत्मा हुँ... आत्मा हुँ ।

२) सेवाधारी फूल बन्नु छ । देह-अभिमानवश यस्तो कुनै कर्म गर्नुहुँदैन जुन सेवामा विघ्न (डिससर्विस) होस् । धेरैको कल्याणको निमित्त बन्नु छ । थोरै समय यादको लागि अवश्य निकाल्नुपर्छ ।

वरदानः– **आफ्नो बोलीको मूल्यलाई बुझेर त्यसको बचत (इकोनमी) गर्नेवाला महान् आत्मा भव ।**

जसरी महान् आत्माहरूलाई भनिन्छ– *सत् वचन महाराज* । त्यस्तै तिम्रो बोली सधैं सत् वचन अर्थात् कुनै न कुनै प्राप्ति गराउनेवाला वचन होस् । ब्राह्मणहरूको मुखबाट कहिल्यै कसैलाई श्रापित गर्ने बोली निस्किनु हुँदैन, त्यसैले युक्तियुक्त बोल अनि कामको बोली बोल । बोलीको मूल्यलाई बुझ । शुभ शब्द, सुख दिने शब्द बोल, हासो-ठट्टाको बोली न बोल, बोलीको बचत गर तब महान् आत्मा बन्नेछौ ।

स्लोगनः– यदि श्रीमतको हात सधैं साथ छ भने सारा युग हातमा हात मिलाएर चलिरहनेछौ ।